

# KINCSKERESŐ

PÁRATLAN OLDAL - LXVI. évfolyam, 1. szám, 2022. január 7.

Reggel van. A nővér csendben mozog a kórteremben, amíg egy árva kacsát odébb nem rúg. Maszkot nem visel, hiszen az jelentősen csökkentené a smink hatását. Közben élénkül a szoba, új nap érkezik, jelezve azt, hogy sikerült túlélni a tegnapi. S ez örömmel tölti meg a lelket, megint kutathatjuk a gyógyulás felé vezető utat. Én előbb azonban a folyosó közepén lévő fürdőt veszem célba. Ott van üzemképes mosdó, igaz, meleg víz nélkül. A zuhany se működik, a csaptelepnek hűlt helye van. A kézfertőtlenítő tégely úgyszintén üres. Sebaj, katonásan megmosakszom, és visszaballagok. Ezt követően a lázlapot fürkészem, hátha sikerül megfejteni a ráfirkált számok jelentését. Állapotom feltehetőleg a bizonyos állatorvosi lóval van kapcsolatban, és ezt a zárójelentésben is rögzíteni fogják. Ám addig erőt parancsoló szavakkal próbálják a maradék egészségemet megőrizni. Kiegészítőnek piros, fehér, zöld színű pasztillákat adnak, mondván, a nemzeti összefogás itt is jelen van. Öt nap elteltével viszont megválnak tőlem. A házi orvosra bízzák a köd mögé bújt kezelés befejezését. Aki természetesen meggyóntat, megáld, és ha mindez csődöt mondana, akkor felveszi a kapcsolatot a Jóistennel. Ebből kiindulva mostanában sűrűn diagnosztizálok. Átböngésem a leleteimet, és konzultálok magammal a terápiát illetően. Az eredményt írásban közlöm a házi gyógyítómmal, mert a COVID miatt a rendelőbe művészet bejutni. És amikor a tiltás véget ér, akkor újra várom a vállveregetést és a beutalókat. De a legdrágább kincs valahogy továbbra is hiányzik majd.